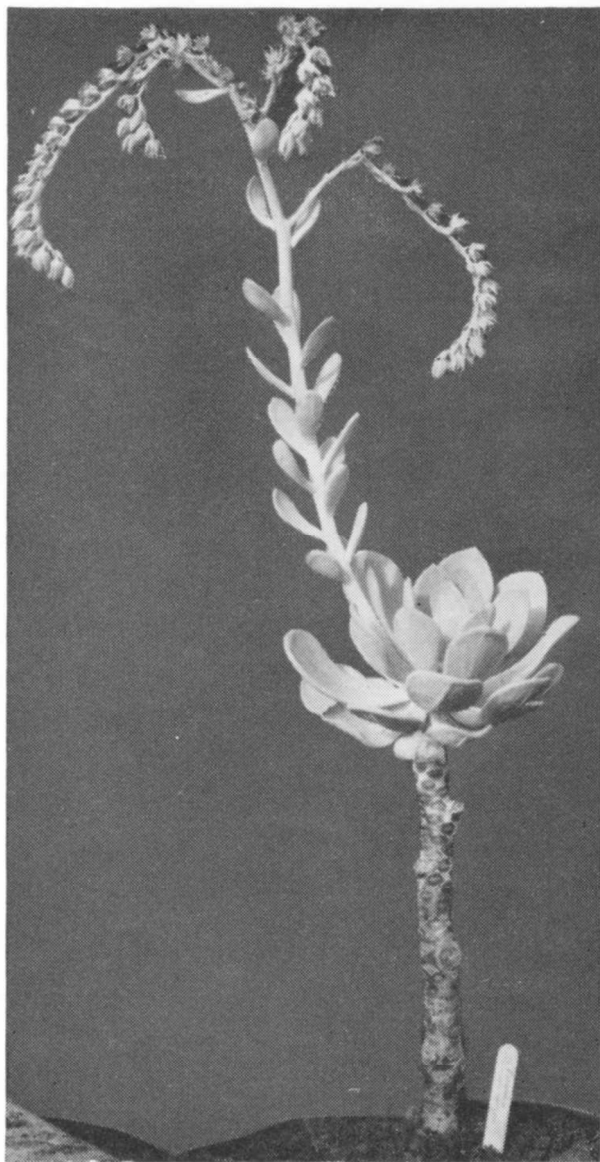

Pachyveria cv. 'Pachyphytoides'

Figuur 36

Pachyveria cv. 'Pachyphytoides'

foto: I.V.T.

Van enkele blaadjes, die wij van deze plant kregen, is er inmiddels één tot een bloeibaar exemplaar opgekweekt en het is deze plant, die naar onze mening, de vroegere beschrijvingen het dichtst benadert. Slechts in één kenmerk wijkt deze plant af, n.l. in het ontbreken van de schubjes op de kroonbladen, waarvan zowel Walther als Berger melding maken. In de

Pachyphytum bracteosum × *Echeveria gibbiflora* cv. 'Metallica'.

Echeveria pachyphytoides de Smet ex Morren in Belg. Hort. 24 : 163 (1874).

Pachyphytum pachyphytoides Berger in Eng. & Prantl. Die Natürliche Pfl. fam., heft 18 : 482 (1930).

Pachyveria pachyphytoides Walth. in Cact. & Succ. J. (Am.) 6, 55, (1934).

Deze, rond 1870 door de Smet gewonnen hybride, was omstreeks 1930 zowel in Europa als in Amerika nog vrij algemeen in cultuur, wat blijkt uit de publicaties van Walther en Berger. Sedertdien schijnt deze plant grotendeels uit de cultuur verdwenen te zijn; in recente Amerikaanse literatuur wordt deze naam niet meer genoemd en de planten die in Europa onder deze naam voorkomen zijn meestal

Pachyphytum bracteosum, *Pachyveria 'Clavata'* of andere *Pachyveria*'s.

In de collectie van het I.V.T. te Wageningen vonden wij enkele jaren geleden een plant, ontvangen als *Echeveria opalina*.

overigens summiere beschrijving van Morren wordt dit kenmerk echter niet genoemd. Daar dit kenmerk, naar ons is gebleken, door cultuurinvloeden kan verdwijnen of naar voren treden, achten wij dit niet van doorslaggevend belang.

In habitus vertoont deze plant het meest overeenkomst met de algemeen gekweekte *Pachyveria* 'Clavata'. Zij onderscheidt zich duidelijk van deze door de aan de top sterk verbrede, in het voorjaar fraai paarsrood verkleurende bladeren; de schutbladen zijn minder talrijk. Van *Pachyphytum bracteosum* verschilt zij door de vlakke bladeren, de 2-3-voudig gevorkte bloeiwijze, de grote schutbladen aan het onderste deel van de bloemstengel, en het korte, open bladrozet aan de top van de stam.

Pachyveria cv. 'Pachyphytoides' is een plant die voor de handel van weinig betekenis is, maar door de prachtige verkleuring der bladeren voor de liefhebbersverzamelingen aanbevolen kan worden en o.i. behouden moet blijven.

Korte beschrijving: Stamvormend, weinig spruitend, 20–40 cm hoog, met een kort, open rozet aan de top; bladeren omgekeerd eirond-langwerpig tot spatelvormig, 12 cm lang, 5 cm breed in de bovenste helft, blauwgroen, roodachtig verkleurend, vlak, gekield, aan de bovenzijde met lichte uitholling op de middennerf, (vooral bij de oudere bladen); bloemstengel 40 cm lang, 2–3-voudig gevorkt met éézijdige trossen; grote gespoorde schutbladen, aan het onderste deel van de stengel ruim, tussen de bloemen dicht opeen geplaatst; bloemen talrijk, licht rood, kort gesteeld; kelkbladen langer dan de kroon, smaller en puntiger dan van *Pach. bracteosum*.

De plant heeft een typisch intermediair karakter: de groeiwijze en bladverkleuring van *E. gibbiflora* 'Metallica'; de bloemkenmerken van *Pachyphytum*, terwijl de bloeiwijze en bladvorm tussen beide ouderplanten in staat.

Boekbespreking

Walther Haage, *Schöne Kakteen richtig Pflegen*, Neumann Verlag, Radebeul, 85 pag., met talrijke tekeningen en deels gekleurde foto's.

Voor me ligt een goed verzorgd boekje met eenvoudige d.w.z. populair geschreven tekst en mooie illustraties, dat vooral voor de beginnende liefhebber van waarde zal zijn.

Het is geheel gewijd aan de cultuur van cactussen en vetplanten en het technische deel is verlucht met bijzonder mooie tekeningen, waarin op suggestieve wijze uitgebeeld is, waar het om gaat.

Het verpotten, de bestrijding van ziekten, het zaaien, het verspenen, het behandelen van stekken, het enten, dit alles komt zeer duidelijk in de tekeningen tot uiting.

Het boekje besluit met een keuze uit de vele soorten; bij deze keuze heeft de schrijver zich hoofdzakelijk laten leiden door zijn wens de beginnende liefhebber kennis te laten maken met de z.g. sterke soorten. Dit is toch nuttig, want in de moderne literatuur met al zijn nieuwigheden zouden we de oude, beproefde soorten bijna vergeten.

De benaming heeft hij kennelijk ontleend aan het handboek van Backeberg; hij schrijft dus (foutief) *Mamillaria* (met één m); helaas staan er in de tekst onder de foto's nog al wat fouten, ongetwijfeld het gevolg van onvoldoende correctie.

Eigenaardig is, dat de foto's in het geheel niet het behandelde sortiment weerspiegelen, terwijl daarin ook vetplanten als *Conophytum* en *Lithops* etc. zijn opgenomen.

Het is een aardig boekje, dat zijn weg wel zal vinden. B.